

SAMOTEN VRH ČISTO BLIZU MAGISTRALNIH POTI

VZPON NA VELIKO BABO

NIKA KRAVANJA

Vreme na letošnje zadnje nedeljo v juniju je bilo kot nalašč za izlet v gore. Pravzaprav brez točno vnaprej določenega cilja, samo z malico in zemljevidom zahodnih Julijcev v nahrbtniku sva se s sinom iz Bovca odpravila v Lepeno, do Doma Klementa Juga. Tu je bilo že precej avtomobilov, med domačimi tudi avstrijskih in italijanskih. V to smer se je torej že pred nama odpravilo veliko ljudi.

Usmerila sva se proti Krnu. Ko sva se po poti skozi bukov gozd vzpenjala nad mirno dolino Lepenice, sem na prepadnih stenah Kaludra, gore, ki zapira to dolino na severovzhodu, opazila bujno cvetoče grme rumenega nagnoja.

VZPON IZ LEPENE

Med hojo po široki, udobni poti, ki ponekod še teče po mulatierah iz prve svetovne vojne, sem se spomnila svojega prvega vzpona na Krn. Od takrat je minilo že skoraj štirideset let. Takrat, na neki način na srečo, ni bilo avtomobilov. Iz Bovca smo se zato popoldne z avtobusom, ki je vozil čez Vršič, odpeljali do odcepa proti Lepeni. Potem smo pešačili najprej do Doma Klementa Juga in se nato vzpenjali do planine Duplje. Tu so nam pastirji ponudili kozje mleko in prenočišče v hlevu, na senu. Na vrh Krna smo se odpravili zjutraj naslednjega dne.

Vzpon je tudi danes enako lep in zanimiv kot prvič. Tik ob poti rastejo številne cvetoče rastline od spominčic prek pogačic do zanimivega modro vijoličastega alpskega srobeta, ki se vzpenja po boru. Razveselilo me je, da planinci ne trgajo cvetja, pa čeprav raste tik ob poti.

Po dveh urah zmerne hoje se pot neha vzpenjati, teren se zravnja, pot se ponekod celo spušča. V bližini nove kočice pri Krnskih jezerih se razcepi v dve smeri: naravnost pelje proti Krnu, na levo proti Veliki Babi.

Ker sem si z leti nabrala tudi nekaj strahu pred višino, sem bila kar vesela, ko je sin razgrnil zemljevid in nato odločil, da greva raje na Veliko Babo (2014 m) in ne na Krn (2245 m), kamor so itak namenjeni vsi planinci.

ZANIMIV RAZGLED Z VRHA

Usmerila sva se torej proti severovzhodu, v majhno dolino, v kateri leži Dupeljsko jezero. Pot se nato zlagoma dviga in se usmeri na melišča ob vznožju Velike Babe. Tu je bolj strma, vendar ne preveč naporna. Razgled je lep, poleg majhnega zelenega Dupeljskega je-

zerca čez čas zagledate tudi Krnsko jezero, kočico in planino Duplje.

Ob poti se začne pojavljati drugačna flora; zlasti je bilo veliko belocvetnih narcisastih vetrnic. Na sedlu med Veliko Babo in Veliko Monturo je bila še večja zaplata snega. Videlo se je, da je še do pred kratkim tod ležal sneg, saj je bila trava še rjava, na njej pa so vseeno cveteli številni vijoličasti alpski zvončki.

Pot se od sedla do vrha vije po vzhodnem pobočju. Južno pobočje, po katerem sva se vzpenjala prej, postane nenadoma strma previsna pečina. Zadnji del poti je obraščen z gostim rušjem in nekoliko bolj strm. Za vzpon od jezera Duplje do vrha sva potrebovala dve uri. Vrh je na višini 2014 metrov.

Trud se nama je poplačal z zanimivim razgledom. Človeku se zdi, kot bi bil na sredini nekakšnega amfiteatra, krog in krog ga obkrožajo nižji in višji najrazličnejše oblikovani vrhovi. Na zahodu se vidi do Kanina in Montaža, na severu kraljujeta Jalovec in Triglav, na vzhodu koničasti Bogatin. Na južnem obzorju se zarisujeta Krn in Batogonica, »veterana« iz prve svetovne vojne. Globoko spodaj ob Krnskem jezeru sva dobro videla skupino planincev.

Na vrhu je pihalo in je bilo hladno, zato sva se po krajšem počitku z malico odpravila navzdol. Vso pot med vzponom in povratkom h koči pri Krnskih jezerih nisva srečala nikogar. V koči sva v vpisni knjigi sicer opazila, da so nekateri bili tudi na tem hribu, vendar prej, pred nama. Prav vesela sem bila, da sva v tem območju še našla vrh, ki ga ne oblegajo množice planincev, čeprav ne vem, zakaj je tako.

AVTOMOBILI V PARKU

Že proti večeru sva se vračala v Lepeno. Skoraj tik pred izstopom iz gozda, pred Domom Klementa Juga, je tišino zmotil močan avtomobilski hrup, ki ga je bilo slišati iz doline. Kmalu sta se na gorski poti tik pred nama znašli terenski vozili s tržaško registracijo. Bila sva neprijetno presenečena. Vozili sta se ustavili, sin pa je mladeničem, ki so sedeli v njih, pojasnil, da so v Triglavskem narodnem parku, kjer je vožnja po gorskih poteh strogo prepovedana. Fantje so rekli, da se bodo obrnili.

Čeprav sva pri Domu Klementa Juga kar nekaj časa počivala, se vozili nista vrnili. Upam, da bodo pristojne službe TNP storile vse potrebno, da vožnje po gorskih poteh preprečijo (v Lepeni bi zadostovala že zaporna rampa), saj so izredno škodljive tako za poti kot živali in ne nazadnje nadležne tudi človeku.